

Pitonissa, no m'enredis

Cultura

Adolfo Marsillach deia recentment en una entrevista a la revista Magazine de La Vanguardia, que "els éssers humans vivim de l'art de fingir i aquesta contradicció els actors la portem fins a l'últim extrem i de manera molt més evident que els altres".

Per quina raó una persona, que fins ara havies considerat senzilla, discreta, s'atreveix a pujar dalt de l'escenari i actuar, fingir en definitiva?

El mateix Marsillach ens ho aclareix: "La vanitat és quelcom substancial a la nostra professió.

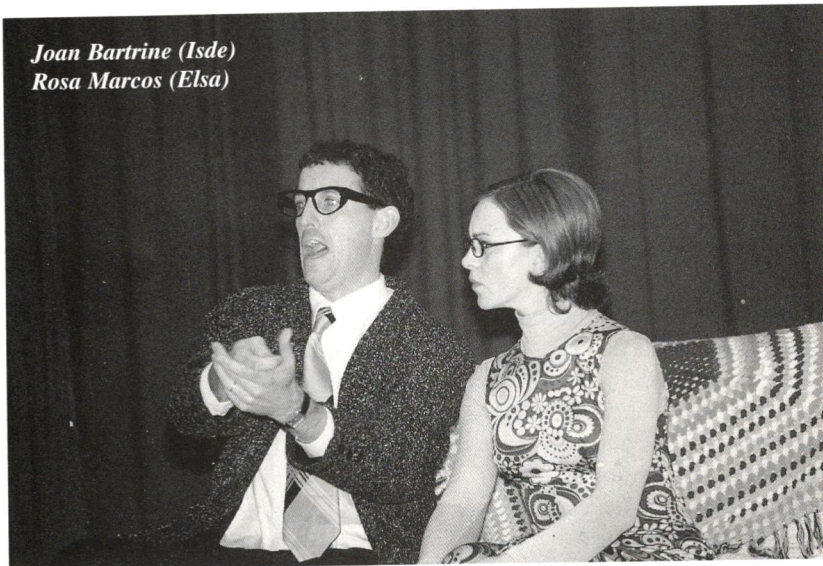
Cregui'm, no es pot sortir a l'escenari sense ser vanitós".

I què seria l'actor sense el públic? L'un i l'altre. Imatge i reflex. Acció i reacció.

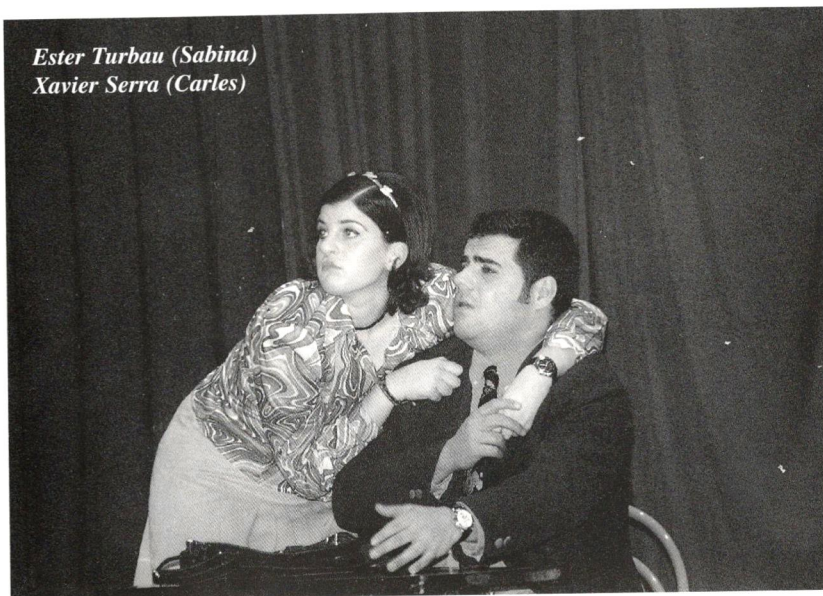
La tarda del fred diumenge 12 de desembre, una munió d'amics, passavolants, desenfeinats i mainada vàrem ser testimonis riallers i enjogassats de l'opera prima d'un nou grup de teatre. Curriculum? Cap bagatge, migrades experiències teatrals però molta il·lusió. I nervis.

El Grup de Teatre a les Fosques ens ha imantat amb la comèdia *Pitonissa, no m'enredis*, una comèdia en dues parts, original de Lluís Coquard. Els personatges són entranyables: l'Iscele que es presenta a les eleccions primàries del partit i només obté un vot, el seu; l'Elsa, la seva dona, que acostuma a intercalar passatges del futur en les converses del present, circumstància que serà aprofitada per l'Humbert, el següent espòs, personatge gelós i vagarós, que se les empesca per muntar un negoci de futurologia; el Doctor Costa,

Joan Bartrine (Isde)
Rosa Marcos (Elsa)

Ester Turbau (Sabina)
Xavier Serra (Carles)

metge improbable que ens recorda en Capri i el seu Dr Caparrós, medicina general; la Sabina, la primmirada i fidel secretària, deliciosa amb la seva màquina d'escriure invisible, enamoradíssima del Carles Bitlles, l'advocat poruc; la Fe, la malalta que porta la música al cos i el Dr. Calvet que per curar-la li segueix la veta, ta, taral.là, taral.làa...

Els noms vertaders són coneguts:
Joan Bartrina, Rosa Ma Marcos,

Santi Palomeras, Corona Viñals, Sebastià Aymerich, Xavier Saura i Estel Turbau.

Tots ells són actors novells, que han comptat amb l'ajut de Xavier Feliu a la Direcció i de Conxi Martín i Conxi Ramió per la memorització del text.

Pocs mobles, l'escenari gairebé buit. Ja ens ho van avisar d'antuvi: s'han perdut pel camí. No hi fa res. N'hi ha prou amb els actors, envoltats d'espai i algú que miri, que vulgui escoltar i creure. És la màgia del teatre.